

BALASSI-DE PROFUNDIS

A mélységből kiáltok, Uram, hozzád!
Körülöttem a csüggedt, vérző Magyarország,
Fejetlen hullák trágyadomb alatt...
Várainkból ránk röhög a török,
Köztünk viszály dúl és testvérgyilkos pörök
S a hajdani cimborák nagyrésze elmaradt.
Eltűntek a régi aszonyok,
A kunyhók helyén vérszagú szél forog
S aki élni akart, messzire szaladt.

Nem vagyok se jó, se kedves, se hű.
Torkomon gyakran lecsúszik a nedű.
Loholtam mohón a szerelemért,
Elvertem az engedetlen szolgát,
De szerettem azt, ki értette a dolgát,
Átkozódtam, hogy engem senki se ért...
Lásd, szederbokrok lakója lettem!
Mocskos felhőraj kavarog felettem, –
De adtam mindig annak, aki enni kért.

Tudom jól, egyszer eljössz majd értem –
De a sunyi józanság nem lehet érdem
S az óvatosságnak hazudott gyávaság.
Ha a nyugalom közönyt takar,
Az ember megszokásból ölni akar,
A megfontoltság csak tunyaság...
De Te, Uram, a Mindenség Tudója
Légy az igazak, ne a jók pártfogója
Meg ne tévessen Téged a hamisság!

Álmaimat elvitték az évek,
Az emberek szájából kikopott az ének
Gúnyolnak, hogy semmire se vittem...
Pedig esendő voltam csak és büszke
Gyűlöltem mindazt, ami szürke
És mindvégig Tebenned hittem...
A mélységből kiáltok, Uram, hozzád,
Velem jajgat a leigázott ország,
Irgalmazz nekünk, Kegyelmes Isten!

Paróczai Csaba

BÚNEI BOCSÁNATAÉRT

könyörgés és hommage

Belőlem elszállnak a szavak
a végtelen tér kicsinységem hozza
levegőt játszanak álmain
a márciusi napban
s utánuk kinyújtott kezem a
semmiséget kapja
isteni ajándékuul tőled

Bocsásd meg hát istenem
álhatatlan s mindent akaró vágyam
legyints rám hogy tudjam a helyem
ints meg hogy dolgaim józanul lássam
ne akarjam mit el nem érhetek
tőled tudjam amit megérhetek